

Σούρουπο στη Σιμωνόπετρα

Σ' ένα πελώριο βράχο, 300

περίπου μέτρα πάνω από τη θάλασσα, στέκεται το επταόροφο Μοναστήρι της Σιμωνόπετρας.

Υπό Δημητρίου Π. Λυκούδη,

Θεολόγου - Φιλολόγου, Υπ. Δρος Παν/μίου Αθηνών

Ήταν ένα διάστημα που επισκεφθόμουν το Άγιον Όρος κάθε μήνα. Κατέφευγα και αποθήκευα εκεί τις υποσχέσεις και τους φόβους μου, τις ανησυχίες, τα λάθη, κάθε αντίλογη και οξύμωρη σκέψη. Άλλωστε, πολλές από αυτές, χρόνια με "ταλαιπωρούσαν" και ευτυχώς, ακόμη και σήμερα, με λυπήθηκε ο Πανάγαθος Θεός, μού της παρέδωσε ως δωρεά, δωρεά στον αμαρτωλό, δωρεά στον άνθρωπο! «Ολίγον κατ' ολίγον» με συμβούλευε ο γέροντάς μου, «ολίγον κατ' ολίγον και θα διδαχθείς από τα λάθη σου. Φθάνει όμως να κρατήσεις το "αφήφιστον". Να αποκηρύξεις δηλαδή κάθε σκέψη που σου υπενθυμίζει όσα "καλά" έκαμνες, να αποοικιοποιηθείς όσα ο Θεός σου εμπιστεύθηκε ως "τάλαντο", ως "Σταυρό", ως "παιδαγωγία"», συνήθιζε να μου υπενθυμίζει σε κάθε μου εξομολόγηση. Έκαμνα προσπάθεια τότε να προχωρήσω και να προσχωρήσω σε όσα φιλάρετα με συμβούλευαν οι Πατέρες. Άκουγα πολλά, έβλεπα περισσότερα, άλλα τα λησμόνησα και άλλα προχώρησαν και με ξέχασαν ωσαύτως. Πάντοτε όμως αντηχούσε στα ακουσίως-θέλω να πιστεύω ακόμη και σήμερα-κωφεύοντα ώτα μου εκείνη η μεταφυσική αγωνία μου, εκείνοι οι προβληματισμοί που αν και νέοι στην ηλικία, μέσα στο Περιβόλι της Κυρίας Θεοτόκου διανθίζονταν στο βαθύ μπλε και άλλοτε κόκκινο ηλιόγερμα και ξεχνούσαν και Θεό και Παράδεισο και άνθρωπο! «Μήπως η

νοσταλγία τους, για την αιώνια πατρίδα, εξαντλείται σε ρωμαντικούς περίπατους στα ξανθά ακρογιάλια των θαλασσών, και δεν τολμούν να ξανανοιχτούν με τη νεανική σχεδία τους στο γαλάζιο αλλά επικίνδυνο κι απέραντο Πέλαγος; Μα όλα αυτά, κι ακόμη η αγωνία, ο φόβος, η έγνοια, η απελπισία, ο θάνατος, είναι σημεία που ωριμάζουν το νέο, γιατί τον κάνουν και πονεί. Ο πόνος είναι και σ' αυτή την περίπτωση, ένας μεγάλος δάσκαλος»[1].

Σούρουπο στη Σιμωνόπετρα. Το χαρακτηριστικό χαγιάτι που περιτριγυρίζει το μοναστήρι σε διασφαλίζει, σε δια-κραττεί σθεναρά και σου υπενθυμίζει σιωπηρά τη συμπόρευση και θεία αναγωγή σου. Δεν θα ξεχάσω ποτέ το θέαμα από εκεί! Βαθύ χρυσαφένιο σούρουπο, απόλυτη ησυχία, απόκοσμες νυχτερινές σκιές που χαράσσουν οι γύρω χείμαρροι, οι απόκρημνες λαγκαδιές. Η ιλαρή, έως τώρα, περιβάλλουσα φύση ανδρώνεται, εξεγείρεται, βράδυ ζυγώνει, ετοιμάζεται να αρθρώσει το ανάστημά της απέναντι στο γέρο -Άθωνα, έστω και λίγο, να τολμήσει αναμετρηθεί μαζί του! Απόλυτη ησυχία. Σούρουπο, τα αηδόνια "ερωτοτροπούν" και κάθε φορά καινούργιο συμπόσιο αειθαλές μού φαίνεται πως στήνουν! Και από κάτω από τα μάτια σου το βαθύ μπλε, η απέραντη γαλάζια συνοριογραμμή, πράγματι έως εδώ φθάνει ο απόηχος, ο ορυμαγδός των κυμάτων, έως εδώ συναπαντιέται με το γάργαρο μουρμουρητό των νερών γύρω σου, έως εδώ συναντάς παρελθόν και παρόν, ένα γύρω γίνεται η ζωή σου στο χαγιάτι της Σιμωνόπετρας, στο σούρουπο, εκεί, λίγο πριν "ξυπνήσει" για τη νυχτερινή του "ηγουμενία" ο Άθωνας...

Σ' ένα πελώριο βράχο, 300 περίπου μέτρα πάνω από τη θάλασσα, στέκεται το επταόροφο Μοναστήρι της Σιμωνόπετρας. Ιδρυτής του είναι ο Όσιος Σίμωνας, ο οποίος εγκαταβίωσε στο μοναστήρι το 13^ο αιώνα και το ονόμασε αρχικά "Νέα Βηθλεέμ". Σπουδαίοι ηγεμόνες ανέλαβαν την επιστασία της Μονής και βοήθησαν ουσιαστικά έως τις φοβερές πυρκαγιές στα 1580 και 1622 μ. Χ., με αποτέλεσμα η Μονή σχεδόν να ερημώσει. «Στα 1762 στην έρημη Μονή θα μονάσει για λίγο ο Ρώσος μοναχός Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ, που με άλλους μοναχούς θα προσπαθήσει ν' αναβιώσει το μοναστήρι. Η παραμονή του Παΐσιου θα είναι μικρή αλλά το έργο του θα συνεχίσει ο μοναχός Ιωάσαφ από τη Μυτιλήνη...»[2]. Ο αυλόγυρος της Μονής σχετικά μικρός, στη μέση του οποίου δεσπόζει το καθολικό της που είναι αφιερωμένο στη Γέννηση του Χριστού.

Σούρουπο στη Σιμωνόπετρα. Θυμήθηκα τα λόγια του Άγγλου ποιητή και δραματουργού Γουίλιαμ Σάιξπυρ[1564-1616], που μερίμνησε όσο ζούσε να χαραχθούν στην ταφόπλακά του: «Φίλε καλέ, στο όνομα του Θεού απόφυγε να σκάψεις την σκόνη που βρίσκεται εδώ μέσα. Ευλογημένος να είναι ο άνθρωπος που θα σεβασθεί τις πέτρες αυτές. Καταραμένος νά ' ναι όποιος μετακινήσει τα

κόκαλά μου»[3]. Παρελθόν και παρόν, ζωή και θάνατος, κόσμος και έρημος, αμαρτία και αγιότητα...

Σούρουπο στη Σιμωνόπετρα. Λαμπυρίζει η Σελήνη τη χρυσαφένια αποδομή του κόσμου, ζωγραφίζει τον κόσμο πιο όμορφο, πιά αγαθό, έτσι που να δυνηθεί στο μέλλον να συγχωρεί όσα λάθη και παραλείψεις, όσα λάθη και υποσχέσεις "λησμόνησα" κάποιο σούρουπο στη Σιμωνόπετρα με θέα το βαθύ κόκκινο της νιότης...

Παραπομπές:

1. Πάσχου Π., Αγωνία και Κατάλυση, Επιλογή Δοκιμίων Ορθόδοξου Στοχασμού, Αστήρ, Αθήναι 1976, σελ. 33.
2. Βασιλειάδη Νίκου-Καλλιόπη Γιώργου, Άγιον Όρος, Οδοιπορικό δέκα αιώνων, Finatex, σελ. 62.
3. Πελεγρίνη Θεοδοσίου, Εγχειρίδιο παθών, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 2008, σελ. 170-171.

Πηγή: synodoiporia.gr